

Skupno za skupno delo

Mladi v združenem delu — Nočejo biti številke — Več izobraževanja

Zveza mladine že dalj časa ugotavlja, da mladi, združeni v aktivih ZM v delovnih organizacijah ne sodelujejo dovolj pri vsakdanjem odločanju. V samoupravnih organih in njihovih komisijah je mladina v večini podjetij zastopana samo formalno. Kaj to pomeni? Nič drugega kot to, da je, ne glede na število mladincev v podjetju, v vsakem teh organov zastopan samo po en predstavnik mladine. Zato je razumljivo, da ne more enakopravno sodelovati in zastopati interesov mladine. Podobna zasedba je tudi v Osnovni organizaciji sindikata oz. njenih izvršilnih organov in Zvezi komunistov oz. njenem sekretariatu. Seveda je več vzrokov, zakaj je tako stanje. Po eni strani izvira to iz miselnosti starejših, zlasti ljudi iz vodstvene strukture, da mladi pač še niso dovolj usposobljeni za tako odgovorno delo in da ne znajo dovolj kritično presojati stanja.

INTERES MLADIH

Po drugi strani pa mladina sama mnogokrat ne kaže interesa, ker zaradi slabih izkušenj v preteklosti meni, da sodelovanje na tak način nima smisla. Nihče, zlasti pa ne mlad človek, se ne počuti samo kot številka ali kot vzorec, ker je vsakomur jasno, da je sodelovanje samo enega vabljenega mladca z glasovalno pravico samo pesek v oči vsem, ki določeni strukturi očitajo, da se mladih »ne pusti zraven«.

Težko bi bilo z nekaj besedami opisati vse vzroke in krivice za tako stanje. Prav gotovo pa je med njimi predvsem slabo ali nikakršno informiranje kolektiva o delu vodstva in samoupravnih organov. Tu mislim predvsem na

darske organizacije, posebej še o samoupravnem sistemu in proizvodnih odnosih, ki v tem sistemu vladajo in v katerih naj bi ti mladi ljudje delovali. Tisto malo znanja, ki ga dobijo med šolanjem, se izkaže kot popolnoma nezadostno. Mladinska organizacija, ki naj bi povezovala vse mlade v podjetju in delovala kot družbenopolitična organizacija pa se sme, če lahko uporabim ta izraz, ukvarjati le s prirejanjem različnih proslav in zabav, športnih tekmovanj in izletov, kar pa nima nič skupnega s političnim delovanjem, čemur je prvenstveno namenjena. Kako naj ob takem stanju zahtevamo od mladca, ki naj bi se v podjetju, na delovnem mestu, šolal za samoupravljalca in deloval kot dober gospo-

SO RAZLIKE?

Bilo bi pa neobjektivno, če bi tako stanje vseprek posploševali. So delovne organizacije, kjer se aktivno ukvarjajo z vzgojo mladih kadrov in njihovim vključevanjem v samoupravni sistem podjetja. Vendar — tako stanje je bilo v marsikateri delovni organizaciji. Mnogokje se to stanje še do sedaj ni bistveno spremenilo. To so nazorno pokazale analize OK ZMS Lj—Center ob obiskih po delovnih organizacijah.

POTREBUJEJO POMOČ

Ne glede na to, da se Zveza sindikatov reorganizira in se ukvarja tudi z maldimi delavci, pričakujemo, da bo delo mladine ob njenem uveljavljanju v samoupravnem življenju

AKTIVI MLADIH DELAVCEV

Ti AMD, kot jih na kratko imenujemo, bodo sedaj tesno sodelovali z osnovno organizacijo sindikata in to v vseh temeljnih organizacijah združenega dela. Tako bo program aktivna mladih delavcev postal hkrati tudi del programa sindikalne organizacije, prav tako pa bodo člani aktivna mladih delavcev, enakovredno po odstotku od vseh zaposlenih, zastopani v izvršnih odborih OOS.

S tako organiziranostjo teh dveh družbenopolitičnih organizacij se bo bistveno spremenil način delovanja mladih v delovnih organizacijah, ki sedaj ne bodo več delovali zaprti v okviru svoje organizacije, temveč skupno z vsemi zaposlenimi v podjetju. Prav tako bodo problemi mladih še bolj približani vsem članom kolektiva in bodo na ta način tudi drugače vrednoteni.

MISO JAVORNIK

Več pobude za sodelovanje z mladimi

Pred kratkim so na razširjeni seji Sekcije za vzgojo in kulturo pri Občinski konferenci SZDL Center zavzelo spregovorili o vključevanju mladine in njeni večji vlogi v krajevnih skupnostih.

Opozorili so, da je mladina premalo aktivna v krajevnih organizacijah in ne najde pravega stika z družbenim delom na terenu. Ob tem pa so tudi terenske politične organizacije in predvsem krajevne skupnosti pokazale premalo pobud za privabljanje mladih. Tudi pomanjkanje primernih prostorov je marsikje krivo, da mladi nimajo možnosti zblíževati se med seboj in tako tudi aktivneje sodelovati v dogajanju na območju posameznih krajevnih skupnosti.

Mladina si želi sodelovanje v najrazličnejših interesnih dejavnostih, za to pa je treba nekaj več posluha tudi s strani starejših. Po drugi strani pa si bodo morali mladinci še bolj prizadevati, saj je tudi od njihove »strme« mnogokrat precej odvisno, kako bi zaživel katera od njihovih dejavnosti.

Ko si prizadevamo za politizacijo mladine, gre predvsem za to, da ne pristanemo, da njen velik del ostaja pasiven in se nekritično vklaplja v potrošništvo. Razmisliti moramo, kdo nas bo nasledil (tudi volitve so pred nami), so menili navzoči. Soglašali so s tem, da mladina ne mara fraz, želi uresničitev sklepov, za to pa je voljna tudi aktivno sodelovati. Še posebej, če ji zagotovimo, da bomo ustregli tudi njenim interesom. S. Ž.

KAJ JE NOVEGA PRI SOSEDU

Bežigrad

PRIJETNO PRESENEČENJE: 4 MILIJOE DINARJEV

Odborniki občinske skupščine so sprejeli rebalans občinskega proračuna, saj jim finančniki načrtujejo skoraj 4 milijone dinarjev več, kot so predvidevali spomladi. Ta denar so namenili predvsem za postavke, ki si jih spomladi niso upali dati v proračun.

Denar so razdelili takole:

Za zimsko pomoč socialno ogroženim občanom bodo dali 600 dinarjev zimske pomoči namesto 418 predvidenih. Poravnali bodo lahko preseženi račun za ureditev parkov in zelenic, občinska uprava bo dobila nekaj za povečanje osebnih dohodkov, hkrati so odšteli nekaj denarja za beljenje delovnih prostorov občine. 3.000 dinarjev dobi postaja ljudske milice. Krajevne skupnosti bodo dobile znesek za kritje razlik pri osebnih dohodkih socialnih delavk in ostalih, zaposlenih v krajevnih skupnostih. Športno društvo Olimpija dobi 35.000 dinarjev, rugby klub Ljubljana pa 20.000 dinarjev. Za asfaltiranje Vodovodne ceste od Kleč do meje z občino Šiška je zdaj končno na voljo 270.000 dinarjev, saj je Šiška dala pisмено zagotovilo, da bo asfaltirala svoj del ceste. Nekaj denarja bo šlo tudi za popravilo cest v Beričevem in v Dolu, ker so bile ob poplavih poškodovane.

Večji zneski so predvideni za šole. Za popravilo strehe na šoli Franceta Bevka bo šlo 85.000 dinarjev, svoj delež dobi tudi sklad ljubljanskih občin za gradnjo šol in vrtcev, osnovna šola v Dolu bo lahko nakupila učna sredstva in pripomočke, orodje za tehnično delavnico in opremo za telovadnico, osnovna šola Mirana Jarca bo prav tako lahko popravila streho, osnovna šola v Črnučah pa bo dobila denar za nakup pripomočkov in opremo učilnic za kabinetni pouk. Denar bodo dobili tudi otroški vrtec v Soseski 7, vrtec Mladi rod v Peričevi ulici in novi vrtec v Senti Jakobu.

Med ostalimi, ki bodo tudi prišli vsaj deloma na svoj račun, naj omenimo še igrišče v Črtomirovi ulici, počitniški dom Zveze združenj borcev v Banjolah, zdravstveni dom Ljubljana, gasilsko društvo Črnuče, vzgojni zavod Janeza Levca, počitniški dom v Umagu, temeljna izobrazbalska za pospeševanje kmetijstva in medobčinski gasilski sklad.

VSAKO PRVO SOBOTO V MESECU

Vsako prvo soboto v mesecu se po hišah na Brinju razlije množica otrok v olivno zelenih srajcah in pisanih rutilah. To so taborniki odreda Bičkova skala, ki pobirajo star papir in tako pridejo do denarja.

Lani so taborniki zbrali tudi 36 starih gum, izkupiček zanje pa dali za gradnjo doma borcev in mladine v Kumrovcu.

Šiška

VRTCI OB 5.15?

Neka občanka je poslala občinskemu časopisu dopis v katerem piše, da je bilo s sredstvi krajevnega samoprispevka že mnogo storjenega za gradnjo vzgojnovarstvenih ustanov in šol, ob tem pa ostaja nerešeno vprašanje delovnega časa v vzgojno varstvenih ustanovah. Večina mater je namreč zaposlena v in-

Igor Makovec otvarja prvo konferenco mladih delavcev

posredovanje informacij o predlogih sklepov, predno se ti sprejmejo. Tako bi namreč imel vsak delavec možnost povedati svoje mnenje o stvareh, ki se v določenem času obravnavajo. No, težko bi trdil, da se to nikjer ne dogaja, vendar večinoma tudi tam oblika informiranja ni ravno najboljša. V nekaterih podjetjih namreč vse take informacije obesijo na razglasno desko, ki je po navadi slabo vidna, neprivlačna in neurejena. Drugje je sicer vse objavljeno v tovarniških biltenih ali glasilih, vendar mnogokrat v takem obsegu in izrazoslovju, da take materiale razumejo samo avtorji in mogoče še njihovi najbližji sodelavci, ki so strokovno dobro podkovani o obravnavani problematiki. Koliko pa je teh od vseh zaposlenih pa men- da ni treba posebej navajati.

MLADINA JE PRIZADETA

Mladina je tu še posebno prizadeta. Večina mladih pride v neposredno proizvodnjo takoj po končani osemletki ali s poklicnih šol, kjer pa, kot je znano, vse premalo poučujejo o delu in strukturi gospo-

dar zaupanega mu imetja, če je in to ne po svoji krivdi, odtujen od odločanja o presežkih svojega dela, ki pa ga ustvarja in tako potisnjen v položaj meznega delavca, kjer mu vsi mogoči forumi in posamezniki krojijo usodo in režejo kruh. In še več — hočeš nočeš se mora iz revolucionarja, kakršen naj bi mlad človek bil, preleviti v oportunist ali celo neiskrene priliznjence, kajti, žal, mu mnogokrat okolje, kjer dela, edino na ta način da možnost za napredovanje in s tem dvig svojega življenjskega standarda. Tuja mu postane solidarnost, z negodovanjem sprejema odtegotanje dela njegovega osebnega dohodka, ki naj bi bil namenjen razširjeni reprodukciji ali modernizaciji podjetja in s tem v bodočnosti boljše in lažje delo, za dvig družbenega standarda, kjer zaradi nepoučenosti ne vidi zveze med svojim prispevkom in koriščenjem tega standarda. V tem lahko iščemo vzroke za pasivnost pri sprejemanju konceptov usmeritve naše samoupravne družbe in izrazito potrošniško usmerjenost mladine v proizvodnji.

v podjetju še posebej podprla OOKZ. To se vsekakor dogaja, vendar marsikje le preveč kampanjsko, tako, da od te pomoči mladina nima toliko, kot bi lahko imela, saj so še primeri, da je sekretar OOKZ po položaju del vodstva podjetja in kot tak ima čisto, v imenu ekonomičnosti, rentabilnosti in podobno, svoje poglede na samoupravni sistem. Precejšnje mrtvilo vlada v tistih delovnih organizacijah, kamor so ustavna načela in kot posledica tega samoupravna usmeritev, najmanj prodrla. Tam si vodstvene strukture, bolje, del teh struktur v veliki večini prisvajajo pravico do samostojnega upravljanja s sredstvi, ki jih je ustvaril kolektiv. To počnejo pod krinko, »češ, da so delavci sicer vabili k samoupravljanju pa se le temu niso odzvali.«

Zaradi teh in mnogih drugih problemov, ki tarejo mlado generacijo predvsem seveda mladih proizvajalcev, se Zveza mladine in Zveza sindikatov zavzemata za ustanavljanje Aktivov mladih delavcev v delovnih organizacijah, ki naj bi zamenjali doslej slabše delujoče aktivne ZM.

KAJ
JE NOVEGA
PRI SOSEDU

OBISK PRI ZNANCU

Majhne stvari
v velikem centru

Veliko zgradbo novega Kliničnega centra v Ljubljani so osvetljevali šibki sončni žarki, ki so se komaj prebili skozi zginjajočo ljubljansko meglo, ko sem opazoval ljudi, kako so hiteli proti vhodu v bolnišnico. Čas za obiske je bil. Zato so vsi nestrpno korakili proti vhodu. Tam za zidovi jih čakajo znanci, očetje, matere, vsi tisti, ki so morali v bolnišnico na zdravljenje.

Ko sem vstopil v bolnišnico, me je reka ljudi zanesla do pulta, za katerim je droben možiček neprestano brskal po veliki knjigi, v katero vpisuje vse bolnike, ki se zdravijo v Ljubljani. Ljudje so ga kar naprej spraševali, kje leži ta bolnik in kje oni, kdaj je nekdo že zapustil bolnišnico, če lahko obiščejo tistega zelo hudo bolnega, kdaj so dovoljeni obiski in kako pridejo do sobe številka 64, 57... Pa vendar je še imel toliko časa, da mi je povedal, da ob delavnikih niti ni veliko obiskov, da pa se ob nedeljah in praznikih kar tare ljudi in, da je bilo poseben hudo, ko ni bilo elektrike, s katero morajo varčevati,

čeprav imajo svoj agregat, saj so tedaj ljudje pogosto blodili po velikih hodnikih moderne bolnišnice.

Tok ljudi me je zopet pograbil in prirnil sem se do drugega pulta, na katerem so bile naložene na eni strani najrazličnejše rože, na drugi časopisi, cigarete in najrazličnejše drobnarije, malo naprej pa kupi sadja, steklenice mineralnih vod in sadnih sokov, najrazličnejše sladkarije in kava. V tej bolnišnici je namreč tudi trgovina, ki ima na zalogi tiste stvari, ki jih bolniki najbolj potrebujejo. Tu sem se zaklepetal s poslovojem lokala Jožetom Prelogom in eno izmed prodajalk, Nevenko Spirič. Poslovođa mi je povedal: »To trgovino v bolnišnici je uredilo ČGP Delo, svoj prostor pa je v njej dobila tudi ljubljanska cvetličarna. V bolnišnici je odprta že kakih pet mesecev, prodajamo po ves dan, posel pa kar dobro cvete.

Najbolj gredo v promet sadje in sladkarije. Moja kolegica ob nedeljah, ko je promet največji, v treh ali štirih urah proda kar za kake tri tisočake

najrazličnejšega sadja in sladkarij. Strežemo tudi v bolniških sobah in tega so tisti bolniki, ki so »prikovani« na posteljo, najbolj veseli.

V tem času se je velika sprejemna hala dodobra napolnila, klepet pa je napolnil velik prostor. Vsak bolnik je bil obkrožen z gručo znancev in svojcev, ki so ga prišli obiskat. Le možakar srednjih let je nekako potrto hodil sem in tja, nekako žalostno je gledal okoli sebe, zato sem stopil k njemu. »Kaj vas danes ni nihče obiskal, da ste tako žalostni,« sem ga vprašal.

»V bolnici sem že dalj časa, toda nikoli me nihče ne obišče. Doma sem namreč v Bosni in moja družina je predaleč, da bi me lahko prišla obiskat. Tako samevam, pa kaj hočem. Sicer pa se bom kmalu rešil »špitala«. Zdravniki pravijo, da sem že skoraj zdrav, no in potem bom šel zopet na delo, saj sem v Sloveniji zato, da kaj zaslužim, ne pa da poležavam v bolnišnici.« To mi je povedal Osmar Vestnič, ki dela pri Gradisu, doma pa je iz Bijeljine. Potožil pa mi je še, da ga tudi

njegovi sodelavci niso prišli niti enkrat obiskat.

»Tudi vi ste nekoliko žalostni. Pa ne, da ni bilo obiska, ki ste ga pričakovali?« sem pobral ženo srednjih let.

»O, obiske sem pa imela. Mož je prišel pa sestrčna in prijatelj. Malo žalostna sem zato, ker so že odšli, saj je čas za obiske že minil. Brez obiskov nisem nikoli, vedno kdo pride.«

»Verjetno se obiskov veselite že kar ves dan prej, ali ne?«

»Oh, seveda. Rada zvem, kako živijo sedaj, ko mene ni doma. Zanima me, kaj je novega v Borovnici, od koder sem doma. Vedno je kakšna novica, o kateri potem še dalj časa premišljam. Sicer pa prepogosti obiski niso dobri, saj bolnika samo utrudijo, zato je prav, da so obiski omejeni le na eno uro,« je dejala 47-letna Magda Jurčec, delavka iz Borovnice.

Se z nekaterimi bolniki pa tudi obiskovalci, sem se zaklepetal in nabral kup vtisov. Bolnišnica je lepa, morda celo nekoliko preveč »luksuzna«, zdravniki, posebno pa bolniške sestre so prijazni, obiski prinašajo hipec veselja in nato težko domotožje, v bolnišnici niso pozabili skoraj na nič, le zdravlja nimamo, so bolniki govorili vse vprek. Ko sem jih zapuščal, mi ni ostalo prav nič drugega, kot da sem jim zaželel čimprejšnje okrevanje. Pa so mi odvrnili: »Lepo je v tej bolnišnici, toda nikoli več si ne želimo nazaj.«

J. P.

avstriji in družbenih dejavnostih in začne delati ob 6. uri zjutraj. Zato predlaga, da bi VVZ sprejemali majhne otroke pod strokovno vodstvo vsaj ob 5.15 uri, s čimer bi bilo vprašanje pravočasnega prihoda na delo za matere rešeno.

»INJEKCIJA« ZA DESET LET

Šiška je dobila sedanji zdravstveni dom v Derčevi ulici pred 12. leti, ko je bilo na območju občine približno 26.000 prebivalcev. Čeprav so ga pozneje še razširjali, je zdaj za občino, ki šteje že 70.000 prebivalcev, odločno premajhen. Analiza dela, ki so jo opravili 1969. leta, je pokazala, da v šišenskem zdravstvenem domu zdravnik splošne prakse za 60 odstotkov presega normative. Se bolj pereče je v pediatričnem dispanzerju, kjer dva pediatri opravita po 50 pregledov dnevno, kar pomeni kar za 100 odstotkov preseženo normo. Zato so se odločili, da zgrade nov zdravstveni dom, za katerega so idejni načrti že izdelani, kmalu pa bo gotov tudi glavni projekt, vendar samo za prvo etapo gradnje. V tej, prvi fazi, bodo pridobili 3400 kvadratnih metrov površin in strokovnjaki menijo, da bo to zadostovalo za prihodnjih deset ali celo petnajst let.

DEBELEJSE KUVERTE

V šišenskem gospodarstvu so se osebni dohodki v letošnjem prvem polletju dvignili za 12 odstotkov in so sedaj z 2.020 dinarji nekaj višji od povprečnega slovenskega dohodka. Najdebelejše kuverte imajo pri stanovanjsko komunalnih podjetjih, v podjetjih, ki se ukvarjajo s prometom in v kmetijah (Kmetijska zadruga Šentvid).

ZASEBNE TRGOVINE

Z odlokom o ureditvi nekaterih vprašanj s področja obrtnega zakona so v Šiški dobili nekaj zanimivih novosti. Največje zanimanje je vzbudila odločitev, da se na Toškem čelu, Topolu, Studencih-Tehovcu in Rašici dovolijo privatna prodaja na drobno. V odročnejših naseljih trgovske organizacije niso kazale zanimanja za odpiranje »državnih« trgovin in so torej zasebne prodajalne edina rešitev za zagotovitev osnovne preskrbe prebivalstva.

Vič-Rudnik

TEŽKI KAMIONI NA MAKADAMU

Na cesti, ki vodi od Podpeči do Iga, je vsako soboto in nedeljo več kamionov. Šoferji, ki jih na magistralnih cestah preganja milica, so ugotovili, da se lahko tej kontroli izognejo in zdaj ropotajo skozi podkrijska naselja ter uničujejo pretežno makadamsko cesto in dobro voljo vaščanov. Ob tem pa je vendarle zanimivo, da so šoferji sami spoznali najidealnejšo pot s Primorske na Dolenjsko: najkrajšo in najugodnejšo — le da tega ne spoznajo naši urbanisti, ki načrtujejo velike ceste kar skozi Ljubljano ali pa v njenih predmestjih.

70 METROV MOSTU

Vse pogostejše je opaziti na obeh straneh pruskega mostu milčnike, ki pazijo, da po mostu ne bi vozilo več avtomobilov, kot je dovoljeno. Včasih je namreč na mostu kar po pet avtomobilov hkrati in ga s tem že nevarno obremenjujejo. Od vode in starosti ogledani leseni stebri komaj še prenašajo težo nevidnih voznikov.

RAPORT NEKEGA OBČANA

Redukcija

Dragi Dogovori,

pišem vam zelo zaskrbljen za svojo in našo prihodnost. Stvar ni preprosta. Res, ni niti tako alarmantna, da bi bila panična, je pa resna. Gre za moj (socialni) položaj. Res, bilo je precej konferenc in sestankov, pa verjamem, da ni manjkalo niti resolucij, ki so socialne probleme obdelovale. Vendar stvari, dragi tovariši iz Dogovorov, spet ne gredo tako, kakor bi morala. Ne gre, častna beseda. Pritiska se, lomijo se kopja, zahteva se, toda vse se izmaliči. Res, ne morem in ne moremo se pritoževati, da ni dobre volje. Seveda je. Toda, samo od volje še ni koristi. Če si lačen, pa se smeješ, si videti neumen, kajne. Če se smejiš, kadar bi moral jokati, si norec. Vidite, dragi tovariši, stvari torej nikakor niso preproste.

Ne razumete, za kaj gre. Je morda v moji družini kakšna epidemija? V družini ne. Ko bi bili vsi bolni, bi to še vedno ne bila epidemija. Za epidemijo je potrebno vsaj deset bolnikov, pri nas pa smo samo štirje. Poleg tega pa je z zdravjem tako, da bolje ne more biti. Res pa je, da je pri nas že zdavnaj izbruhnila epidemija svoje sorte. Moja žena ji pravi: epidemija pomanjkanja denarja. Zaradi nje je zbolelo več kot deset ljudi. In v tem grmu tiči zajec. Preženite ga, pravite. Jaz pa: poskusite ga vi, če morete. Glej, glej, nismo vedeli, da zajec tako hitro teče. Česa ne poveste! Torej ga, tovariši, vi poskusite pregnati. Do tedaj pa bom

jaz napisal do kraja. To-rej, pri nas vlada epidemija pomanjkanja denarja (to besedo pišem skupaj, ker tudi gre skupaj), ki je, bogami, ohromila skoraj vse pomembnejše moje in naše funkcije. Takole je: prvič, že več kot leto dni pijem namesto dveh kozarčkov žganega samo enega, in to, naj vam povem na uho, tako, da žena ne ve. To je že občuten padec mojega standarda. Pravite, da to še ni najhujše breme te »bolezni«. Res je, ni. To je moje breme, vendar ga jemljem zelo resno. Toda... zakaj mi vedno nekaj ugovarjate. Kdo pa vam, tovariši, kaj reče, če jih spijete pet na dan. Kolikor hujša je ta naša epidemija, toliko več pijete. Kaj pravite? Da bi se zavarovali pred boleznijo? Nisem vedel. V redu. Toda odkod vam denar? To je skrivnost, pravite. Lepo od vas Potem lahko nadaljujem. Kot drugo moram poudariti, da sem najprej odpovedal dnevnik. Rečem si: »Pa kaj bo tebi, Vene, dnevnik, ko pa imaš radio in televizijo. Tu izveš vse, kar se na svetu dogaja. Če ta dnevnik odpoveš, potem ti ostane vsaj za tobak.« In zato sem odpovedal časopis. Drugi dan pa se je sin razburil, zakaj sem to storil. Rekel je: »Ti, oče si pa res primitiven. Mar hočeš tudi nas vpisati med primitivce, ker smo proletarci.« Malo sem se zdrznil, veste, zavoljo tiste besede primitivce, toliko, da nisem onemel, žena pa je skočila in dodala: »Odpovej se ti žganemu, ne pa, da odpoveduješ dnevnik.«

In kapituliral sem. Vendar ne popolnoma. Namesto dotedanjega dnevnika sem naročil drugega, naj se ve, da se tudi Vene zna maščevati. V tej drugi akciji nisem prihranil niti ficka, vse do nedavnega, ko sem zarohnel, ker ni dnevnika že nekaj dni. Na to moje rohnenje je sinil ženin blisk (jezik) in rekel: »Od predčerašnjim sem odpovedala ves tisk. Ta mesec sem prihranila sto novih dinarjev.« Sklonil sem glavo in ne sprašujem več. Mislim si: »Bolje je, da je tako storila, kakor pa, da me vsak dan sprašuje, kje imam denar.«

Kot tretje, tovariši (glej, glej, kako zdaj lepo poslušate!), se je podražila centralna kurjava. Za polovico. Zagrmim kot grom. Toda iz tega grmenja ni niti kaplje, marveč preprosto konec meseca, 150 dinarjev izdatkov več. Tedaj se resno vprašam: »Kako dolgo bo šlo to?« Odgovora nisem našel. Ta mora je šla mimo mene, zgrabila me je z vso močjo in me odnesla. Ne da ti, tovariši, niti črhni, kaj šele, da bi robančil. In tako grem z njo naravnost na bencinsko črpalko. Tam pobaram: »Kolikšne so cene?« Ti prijateljski odgovorjajo zmeden, da so take, kakršne so bile. Ona pa, da to ni res. Spremenite tam, kjer piše super, in napišite namesto 3,10 zdaj 4,30, tam pa, kjer ne piše super, napišite 4,00. To velja odslej. Pazite na red in disciplino. Bencin je vnetljiv. Nasmejem se, res od srca. Takoj izračunam, da bo ta podražitev veljala mene samo 20 di-

narjev, torej samo pet žganjih, toda koliko bo stalo tiste, ki porabijo na mesec, uh, da se ne bi slišalo daleč, po 200 do 300 litrov bencina. Tista mora pa se obrne k meni in de: »Kaj se smeješ, norec? Mar ti nisem doslej že velikokrat zasolila življenja. Zdaj so na vrsti še drugi, ne samo ti. Naj plačajo. Vsako uživanje je drago.« Ko to reče, odide, jezna, najbrž išče nove žrtve.

Tovariši, prosim vas, ne žalite me. Zares nisem kriv, ker je tista mora podražila bencin, nisem, častna beseda. Z njo sem samo prišel na črpalko, obesila se je name, vendar nisem kriv. Uh, kaj praviš tovariš, ti boš plačal tudi po 1000 dinarjev, namreč razlike, med prvo in drugo ceno. Pa to je, tovariš, da zardiš, zares. Kaj pravite, da se ne boste vozili s svojim avtomobilom službeno, se ne izplača. Toda kdo vas, tovariši, sili k temu? Vi ga dajte v mojem in našem imenu krc po glavi, naj ve. Ne, ne, zares ne, ne mislim, da je to najboljša resolucija o socialnih razlikah, čeprav bi lahko bila, če govorim iskreno, njena prva poanta kakor pravite vi, kadar razlagate tiste vaše zapletene tekste — prva poanta. Ne, pravite, ker bo vse dražje pa se bodo zvišale tudi dnevnice pa se bo zvišala tudi kilometrina pa se bo morala tista mora spet vrniti k meni in nam. Zares za hipec pomislim, da smo zdaj na polovici poti pa znaša kazen zane 20, za vas 1000 dinarjev, toda jutri se bo podražil kruh (pri nas ga pojemo trikrat več kakor pri vas), mleko (sprijemo ga petkrat več kakor vi) in še ostale stvari. Potem sem resnično zaskrbljen. Na svidenje.

Pozdravlja vas vaš hišnik Vene Horvat.